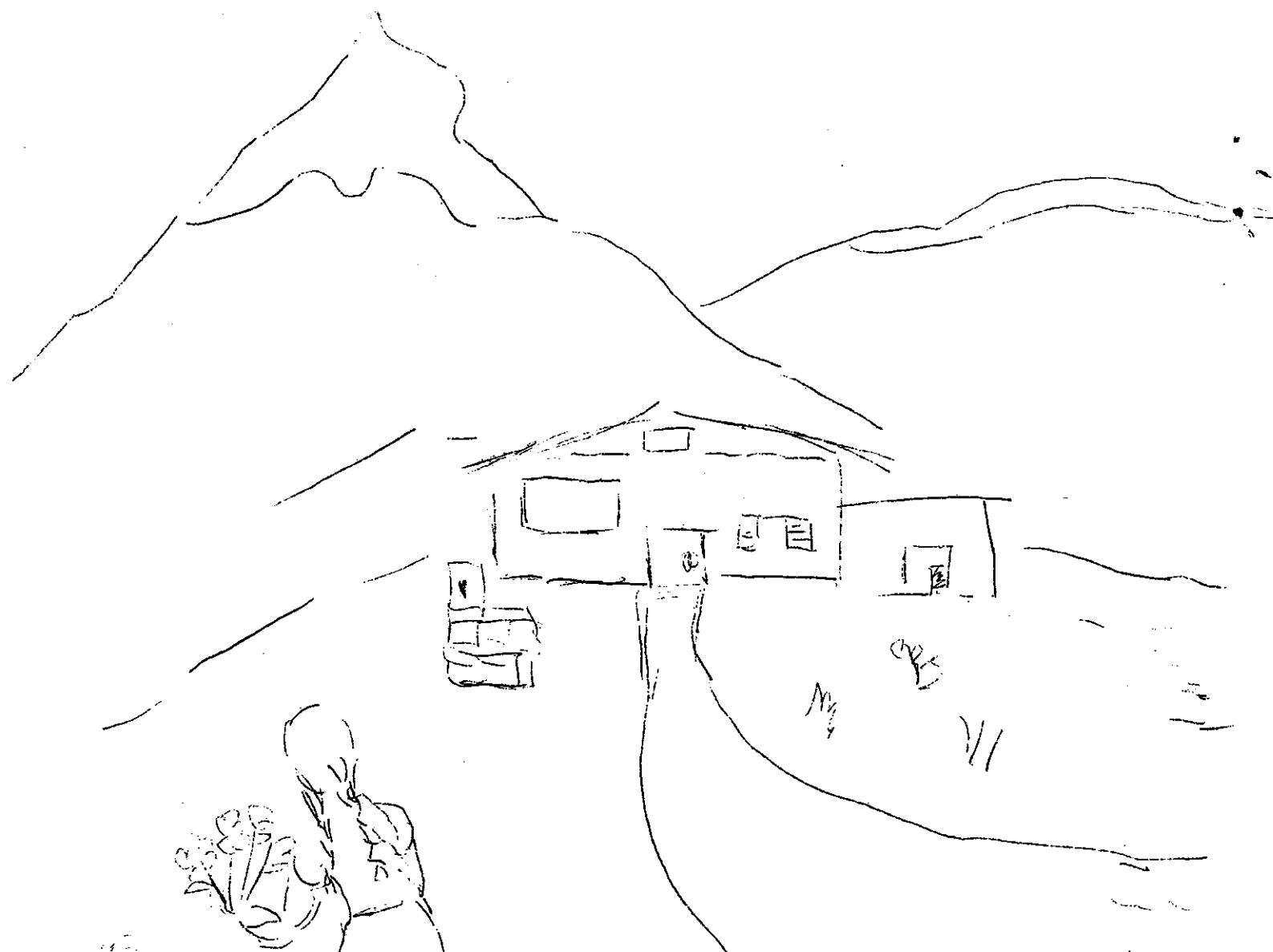

ה י י ד י ב ת ה ה ר י ם

המחנה והפזמונים מאת רות בת דור

הבמאי: עמיקם ארצי.

כל הזכויות שמורות

ה י ד י ב ת ה ה ר י ט

(בהפתח המסך גועה עז לאחר שבזה הרגע סיימה לאכול כמה עליט
מידו של אולף. אולף עסוק בפזור קש על רפעת הדיר).

אולף: מספיק לך; מספיק לך; עז זללנית שכמותך! אהה, הביטו הביטרו! בחיי
זקני הלבן. אם אין זה מורה הכפר מדורפי. הביטו הביטו על הפטפטן
המצחיק הזה. כולו מזיע סמוק ואדמוני, טוחב את גופו במעלה הסביל
(צוחק) מה רוצה ממני טרדן זה? (עז גועה) מה העניינים אתך זורזו,
גם אם אינך אוהבת את האורחים הללו מהכפר. מה? (עז גועה) כל מה
הט יודעים זה רק לפסנט ולפטפט. לקטקט בלגונט ולפטפט פט פט פט
(עז גועה). מה את אומרת? אני מבין. בחיי גאט צודקט. ובכן אנחנו
נטרד אותו, את הממוסקף הזה. נסתחר מה? הוא יחשוב שאיש אינו בבית
ויטהלק לו מיד. מסכימה? (עז גועה) את תכנטי להוך הדיר. כן כן כן
בפניט. ואני אתחבא לי מאחורי הבית (עז נעלמת, הוא רץ לקצה הבמה
מסקיף על הדרך ואחר מהלך על קצות אצבעותיו כדי לא להקיש רעט.
אל אחורי הבית. בלחט) הוא בא. (העז גועה) שש... שקט זורזו. שקט,
פנימהו (הדבר חוזר אלא שהפעם המורה תופט את הזקן)

מורה: אה אה. (אולף נעצר) שלום לך אולף ידידי (אולף אינו עונה)
ממי אתה מנסה להתחמק, אולף?

אולף: אני להתחמק? מה זה עלה על דעתך פתאוט?
מורה: הלכת ככה בצורה מרונה.

אולף: אה... זה... זה סתם... זה סתם ככה אה ...
מורה: מין חרגיליט נאלה לרגליט, מה? (מחקה אותו)

אולף: זה כדי לא להפריע לזורזו שלי, היא ישנה (העז גועה).
מורה: אהה, היא ישנה. האט היא מדברת מתוך בנתה. נו יפה יפה. ובכן מה

שלומך ידידי, מה שלומך רעי, חברי, יקירי, קייטי? מה שלומך אולף,
מה שלומך זקן חביב שלי?

אולף: ראית, אני לא הזקן שלך, ושנית...
מורה: אה אה אה, לא התחנית אולף. נשאת את זקן קטה, מר נפש ומתבודד

כפי שתמיד היית. ובכן מה שלומך אולף ידידי קייטי, רעי, מה
שלומך זקן חביב שלי?

אולף: גם אתה לא התחנית (מחקה אותו) יקירי, קייטי, רעי חברי, זקני,
בהו אותו הפטפטן כפי שתמיד היית.

מורה: אני פטפטן?

אולף: כן, אתה פטפטן.

מורה: אני פטפטן?

אולף: כן, אתה פטפטן. מיום שפוטפטו פטפוטים, לא פוטפטו פטפוטים.

מורה: פטפטנות אין היא מגרעת אם היא טובה ועליזה. ובכן סבא אולף באחי
אליך כדי ...

(דו יתו)

אם באת לשלל אותי בק-קו-יך, תחזור לך אל הכר - מר תפוחי.
 מורה: צמוקי.
 אולף: פסטוקי.
 פיטר: צמוקי.
 אולף: טוב שיהיו מיצוקי! ארף!

פיטר: סבא אולף, סבא אולף. עוד אנשים עולים על האלמו תביטו על הטבילו אני רץ לפגוש אותם, סבא אולף. היי אתה גם! (קולו נעלם עם יודל).

אולף: (צועק אחריו) ילד עצלן ובטלן שכמותך! חזור אל העיזים! חכה חכה עד שאני אחפור אותך, שאני אחפור אותך...

מורה: אלו דטה והייתי הבאות אליך, אולף.

אולף: דטה? גף פעם לא יכולתי לסבול את האשה הזאת.

מורה: היא גמטה גם טובה לנכדתך היידי, היתומה מאב ואם. חוץ מזה, דטה היא גמטה חרוצה.

אולף: חרוצה? כן, חרוצה בלשונה. חרוצה לפספט, אתה מתכוון. חרוצה לקק-, לטרטר ולנדנד, בדיוק כמו חרנבולח זקנה (קו-קו-קו-קו) בטביל מה הן באות הנה בכלל?

מורה: נדמה לי דטה מביאה את היידי אליך, כדי שתגור אצלך.

אולף: אני לא צריך אותה פה.

מורה: אבל סבא אולף...

אולף: לא צריך לא צריך לא צריך אותה פה!

דסה: (נכנסת) מתעטטת. (גניחה) לבריאות! בוקר טוב סבא אולף, (אינו עונה).

מורה: בוקר טוב לך דודה דסה.

דסה: בוקר טוב אדוני המורה (לחיקה) בוקר טוב לך הדוד אולף!

אולף: טוב, טוב, טוב!

דסה: ארמו (לוחמת למורה) כנראה סבא אולף לא כל כך שמח לבואנו.

סבא אולף, אני הבאתי לך את היידי כדי שתגור אצלך.

אולף: קחי אותה בחזרה. אני לא רוצה אותה.

דסה: רוצה גו לא רוצה - היא נשארת אצלך סבא אולף ובלא תתנהג אליה רע - כמו האתה תמיד מתנהג. רע! רע!

אולף: רע! רע?

דסה: כן. רע!

מורה: תוכל לקחת את היידי מדי פעם לאמו של פיטר וסבתו הזקנה הגרים בעמק... למטה, מדי פעם בפעם. זאת אומרת, את אתה מסכים.

אולף: גם אני מסכים? אני לא מסכים. את אינני רוצה שאיזו פאפאונח בכיינית תחרוצץ לי כאן בחצר.

מורה: היידי איננה פאפאונח בכיינית. אני בטוח שאט רק תראה אותה מיד תאהב אותה כמו כל הילדים.

ילדיט-בהו אינני טובל ילדיט קטנים, בהו הט חמיד צורחית
 ומפונקית זביחוד לא ילדות קטנות, לאו לאו לאו
 מורה: אביה אל היידי מנוחתו עדן, היה בנך, טבא אולף.
 אולף: לא לא לאו
 דטה: היידי דומה מאד לאביה טבא אולף.
 אולף: לא לא לאו
 דטה: היידי ילדה יפה מאד, טבא אולף.
 אולף: לא לא לאו - (נכנס לצריפו)

(נשמע יודל אל פיטר)

מורה: זהו פיטר (נשמע יודל אל היידי)
 דטה: זאת היא היידי. היידי! (פיטר ממשיך לשיר. היידי נכנסת בריצה)
 היידי: (אל המורה) אתה הטבא אלי, נכון אתה הטבא אלי?
 מורה: לא ילדתי, אני הוא מורה הכפר מדורפי
 היידי: אז למה ילך כובע כזה מצחיק?
 דטה: היידי! היידי, גטי אלי מיד.
 היידי: כן דטה, מה את רוצה?
 דטה: ומה את חושבת שאני רוצה?
 היידי: אני לא יודעת מה שאת רוצה
 דטה: הביטו בה, רק הביטו
 היידי: מה את רוצה? בחיל שאני לא יודעת.
 דטה: אוטו היכן הט הבגדים שלך?
 היידי: למטה, גט. היה לי נורא חם.
 דטה: ילדה רעה שכמותך, זה מה שאת
 היידי: גט העזים אל פיטר לא לבשו גוט בגדים אז למה אני מוכרחה ללבוש.
 דטה: הו גלוהיים, וגט בלי חצאית, היכן הנעליים וכל זוגות הגרביים
 היידי: החדשים. סרגווי לך?
 היידי: שט למטה לרגלי ההר.
 דטה: לכי מיד והביאי אותם.
 היידי: אני כבר לא יכולה קללך בגדים שלי דטה היידי? עייפה (פיטר נכנס)
 דטה: אהה.
 פיטר: אז לך והבא אותם.
 פיטר: טו... (טרוב)
 דטה: אני מבקשת אותך...
 פיטר: לא מתחשק לי
 המורה: פיטרו!
 פיטר: אבל אני מוכרחה לשמור על העזים.
 דטה: אתן לך פרוטה אם חביא אותם, טוב?
 פיטר: פרוטה? (יוצא בריצה) את מבטיחה?
 דטה: מבטיחה.
 פיטר: בזייןך?
 דטה: לך כבר, נו!

היילדי : איפה הוא הסבא שלך?
 דסה : נכנס הביתה מבראה
 היילדי : מדוע הוא לא בא לראות אותי? אני גקרה לו. סבא אולף,
 סבא אולף!
 אולף : מי זה צוק פה נכה? הפסיקי את הצעקות הגלה ילדה ולכי מפה.
 היילדי : (תיקה) תראה סבא, קטפתי לך פרחים, החבבתי כאן (מוציאה מהמכנסים)
 זה מסכנים מדוע הם כבר לא יפים כמו שהיו בדה?
 אולף : מפני פרחים מחזיקים באויר הצח ובאור השמש ולא בתוך מכנסים.
 דסה : היילדי, לחצי יד והציגי את עצמך לפני הסבא שלך.
 היילדי : זמי היילדי (מוליטה יד אך לא נענית)
 אולף : (אחרי הפסקה ארוכה, נבוך) לחצי יד עם המורה הזה מדורפי. הוא
 אזהב ללחוך ידים (יוצא נבוך)
 מורה : (נגש אליה ומוליט לה יד) היילדי, את ילדה יקרה והסבר לך זקוק
 לך כדי לחזממי מעט את לבו.
 היילדי : איך מחממים לבבות?
 מורה : בבוא הזמן את כבר תדעי. היי ברוכה ילדתי. גלום גם לך דסה. עלי
 למהר חזרה לדורפי. (יוצא. מבחוץ שומעים "גלום פיטר" פיטר עונה
 "גלום המורה, גלום").
 פיטר : הבאתי את הבגדים, תני לי את הכסף שהבטחת לי.
 דסה : זה בוער לך?
 פיטר : את שתתני לי פרוטה. את אמרת... לא אכפת לי. אני רוצה את הכסף.
 היילדי : את הבטחת לו דסה, וכשמבטיחים צריך לקיים.
 דסה : הא לך טובב ממותר. (לוקח את הכסף ובורח) דסה צועקת אחריו:
 חגיד תודה! או! עכשיו גם אני הולכת, היילדי (נותנת לה את הבגדים)
 היילדי : קחי אותי דסה, קחי אותי אתך. אל תשאירי אותי עם סבא אולף, דסה.
 קסה : זה בלתי אפשרי, היילדי חביבתי. את יודעת גאח מוכרחה להגאר כאן.
 היילדי : תני לי נתיקה! (תיקה) לא? אז גלום לך ילדתי. את לא רוצה לומר
 לי גלום? (תיקה ארוכה). או! (יוצאת).
 היילדי : דסה דסה! (בוכה. עז גועה) האם את בוכה גם כן? (עז גועה. היילדי
 נגשת אל העז) האם את בוכה מפני גאח לבדך? (עז גועה) אל תבכי.
 את כבר לא לבדך מפני גיט לך אותי עכשיו וגם מפני כבר לבדי ולכן
 אני כבר לא אבכה (עז גועה) אולי את רעבה? (עז גועה) אני
 אקרא לסבא ואגיד לו גאח רעבה... אבל אינני מעיזה. אני פוחדת
 מפניו. (עז גועה) טוב, אל תבכי אני אקרא לו. סבא אולף!
 סבא אולף!
 אולף : את עוד כאן (תיקה) למה לא הלכת עם דסה? (תיקה) מה אני
 אעשה אתך עכשיו (תיקה) למה קראת לי מקודם, מה? דברי! מה יש
 לך פה?

- הייתי: (מנענען בראט לאיטור; בקושי עוצרת דמעות)
- אולף: יש לך לשון, אז דברי.
- הייתי: היא רעבה.
- אולף: היא? מי זאת היא?
- הייתי: העז - היא רעבה.
- אולף: ומנין את יודעת שהיא רעבה?
- הייתי: היא בכחה.
- אולף: עוד מישהו בכה כאן מלבד העז, נכון?
- הייתי: רק טיפטיפה.
- אולף: ובמך, מה ניתן לה לזוזו שלנו לאכול
- הייתי: זוזו - האט כך קוראים לה?
- אולף: זוזו זללנית אני קורא לה, מפני שהיא תמיד רעבה (גר...).
- הייתי: אולי ניתן לה חלב. האט יש לך חלב?
- אולף: טוב. נשקה אותה חלב (סבא יוצא מגרבר וצוחק).
- הייתי: זוזו, אני חושבת שסבא אולף מחשב אותך. את לא צריכה לפחד ממנו בזמן שהוא עושה ככה גר...גר... (סבא נכנס) תן לי סבא אולף, תן לי. אני אאכיל אותה.
- אולף: בבקשה, נראה איך את עושה זאת.
- הייתי: הנה כך פשוט, חרצה, היא יכולה אפילו לאכול לבדה. יופי זוזו, יופי. (נשמעות קריאות יודל במרחק) מי זה שר, סבא?
- אולף: רועים, אכרים, נערי עזים נמצאים על ראשי ההרים.
- הייתי: ומדוע הם שרים?
- אולף: הם עונים זה לזה מעל גבי הבאיות והעמקים, מהר להר, כך שלא ירגישו את עצמם בודדים.
- הייתי: סבא, אני חושבת שאני אוהב לגור פה אצלך.
- אולף: באמת? באמת?
- הייתי: אהה... (שרה יודל)

(שלב ורדח)

- בריגיטה: פיטר, כה לא מכינים שעורים.
 פיטר: למה?
 בריגיטה: פיטר, קום כבר מן הרצפה!
 פיטר: למה?
 בריגיטה: פיטר, אתה חולם ולא לומד, קום כבר מן הרצפה.
 פיטר: למה?
 בריגיטה: למה למה למה, מפני שעוד מעט תבוא היידי לשחק איתך ואם לא תגמור את השעורים לא ארשה לך לשחק. טוב החריט השבור הזה
- דופק בקיר.**
- פיטר: אמא אולי אני אמא ואנסה לחקן אותו?
 בריגיטה: לז פיטר, אתה תאמר בפנים. אני אנסה לקשור אותו בחבל, אולי הפעם ירחם אלוהים והרוח לא יקרע אותו מעל הצירים.
 (דפיקות. יוצאת. דפיקות בשער)
 פיטר: נדמה היה לי שמעתי דפיקות בשער ואולי זאת רק הרוח. לא, באמת דופקים.
 היידי: פיטר פיטר! זו אני היידי, פתח לי את השער! (פיטר נכנס עם היידי)
 פיטר: כבר דאבתי לך, היידי. השכתי שאולי לא תבואי בגלל מזג האוויר ודע.
- היידי: אתה לבד בבית, פיטר?
 פיטר: אמא בחצר.
 היידי: מצוייין. הלו הלו, סבא אולף! בוא חכנס, אין אף אחד בבית חוץ מפיטר. בחיי אין אף אחד. אתה יכול להכנס.
 סבא: (נכנס) ברור
 פיטר: מה יש לך כאן בשק, סבא אולף?
 סבא: זה לא ענייך.
 היידי: נחש פיטר, נחש מה סבא הביא אתו בשק.
 פיטר: אני לא יודע אבל אני בטוח שזה לא איזה פהוג דבר טוב.
 אולף: באמת, אתה בטוח, ומניין לך הבטחון הזה?
 פיטר: מפני שאתה שונא לעשות טובות.
 היידי: הסתכל פיטר, מה זה?
 פיטר: פטיט.
 היידי: ומה זה?
 פיטר: מסור.
 היידי: ושק מסמרים.
 פיטר: והצבת והמקדח. את רוצה לאמר שסבא אולף בא אלינו כדי ...
 היידי: כדי לחקן את הצריף.

באמת? : פיטר

באמת באמת (מחקה את פיטר) : אולף

אקס אקס, אני שומעת קולות צעדים. : היידי

זו בטח אמא חוזרת. : פיטר

סבא צא החוצה לפני שהיא תבוא ותחחיל מיד לתקן את הגב. : היידי

מבר? : סבא

כן כן כדי שתוכל לערוך לה הפתעה. : פיטר

ארץ הרוח הזאת, הקור הזה. הדלת הארוכה הזאת. אני בשום פנים : בריגיטה:

והרפך אינני מליח לתקנה. הו, שלום לך היידי, לא ראיחתי : בריגיטה:

ארץ, מתי הגעת? : היידי

שלום לך אמא של פיטר. : בריגיטה:

למה אתם מתלחשים? : היידי

יש לנו סודות (רוח) : בריגיטה:

רבונו של עולם, טוב הרוח והשלב דופקים בגב. מה יהיה הסוף : בריגיטה:

עוד מעט וכל הצריף יתמוטט.

זו לא הרוח ולא השלב דופקים בגב - זה סבא אולף מחקן את הגב. : שניהם

מה באמת, האם זה נכון אני פרוט אינני יכולה להאמין : בריגיטה:

(מבחוץ) בריגיטה, בריגיטה, פיטר, האם יב כאן מילהו, : דסה:

בריגיטה, פיטר.

האם זה לא קולה של הדודה דסה? מה היא עושה כאן, הרי היא : בריגיטה:

נמצאת במילנו. באיטליה.

בריגיטה, פיטר, פתחו את הדלת. : דסה:

אני רץ לפתוח את הדלת, אני כבר בא דודה דסה ! : פיטר:

(יוצא, נכנסת).

אוי ! איזה קור איזה קור ברר, מה אחם עומדים פה ומביטים : דסה:

בי כתרנגולות בבני אדם. זאת אני דודה דסה ואני באה : בריגיטה:

יטר ממילנו.

את חזרת אלי דודה דסה, את חזרת אלי, באת לגור אתי ועם : היידי:

סבא אולף, על הרי האלפים.

לא ילדתי, אני לא חזרתי אליך, היידי, אני לא באתי לגור : דסה:

אתך על ההרים כי אם את תבואי לגור אתי במילנו.

אני לא רוצה לנסוע למילנו, דודה דסה, טוב לי אצל סבא : היידי:

אולף.

את עוד לא יודעת מה טוב בבבילך, את חסעי אתי למילנו וגם : דסה:

לא תהיי לבדך, תהיה לך חברה בת גילך שתוכלי ללחק אחת כל : בריגיטה:

היום. תלמדי גם איך להתנהג כמו גברת, תהיה לך מרחח

8 ויהיו לך בגדים יפים וכל מה שתרצי ולכן באתי לקחת אותך אחי.

סבא: בט,פט,פט,פט ! הדודה דטה גמרה כבר לקטקט.ובכן הגידי

יפה גלום לכולם וחזרי למילנו בלך.

דטה: גפטר לחשוב גאני רוצה לעלות רע לילדה. אני רוצה רק את

שנבחה. ילדה אחרת היחה מאושרת אילו היחה לה הזדמנות

להתחנך ולגדול בבית טוב כזה, ילדה אחרת....

סבא: ילדה אחרת, ילדה אחרת, ובכן חפשי לך ילדה אחרת בביל

מילנו בלך, היידי נבארת אצלי.

דטה: אבל סבא אולף,

סבא: לחוק, פיטר והיידי וגם בריגיטה הכנסו למטבח, אני רוצה

לדבר עם הדודה הזאת.

דטה: אבל סבא אולף, סבא אולף, תבין

סבא: גף מילה יוחר, גף מילה, בחיי זקני הלכן גאילו היית גבר

הייתי סנוקר לך סנוקרת כזאת גאפך היה מאדים כעגבניה !

זה כל מה שרצייתי להגיד לך ועכשיו חסחלקי לך שזרה למילנו

בלך, את עם כרבולת הנוצות על ראשך, חרנבולת קטגנית

זה מה גאת, החוצה !

דטה: ארט ! ארט !

סבא: את היידי היא רוצה לקחת, חוצפה כזאת, רגע, נכחתי מזהו...

מה רצייתי לעשות, או נזכרתי,הרי צריך לגמור לתקן את הבג,את

היידי היא רוצה לקחת, מה חבידו לזאת, את ?

דטה: ארט ! הזקן הזה יוציא אותי מן הכלים, אבל אין מוציאים

את היידי מידיהם, איך, כן-מצאתי, יג לי רעיון, היידי ! היידי !

היידי: (נכנסת) קראת לי דודה דטה.

דטה: כן היידי, מוחק גלי - אני רוצה רק להפרד ממך, אני הולכת

את לא רוצה לגמר לי גלום ?

היידי: גלום, דודה דטה.

דטה: רגע היידי, האם לא היית רוצה להביא איזו גהיא מתנה לאמא

גל פיטר המסכנה והענייה.

היידי: מתנה, איזו מתנה ?

9
דטה: מתנה לפיטר, לסבא זולף, לאמא נל פיטר, לכולם מתנות.

האם לא היית רוצה היידי?

היידי: בטח שהייתי רוצה!

דטה: זום תסעי זתי למילנו אז תוכלי להביא לכולם מתנות מתי תחזורי.

סל מלא מתנות.

היידי: ומתי אני אחזור ממילנו, דודה דטה?

דטה: מתי תרצי. אפילו מחר.

היידי: נכון, נעשה להם הפתעה, אז בואי נברח מחר בלא ירגישו.

ומחר אני אחזור הנה עם סל מלא מתנות. בואי נמחר. (יוצאת)

זולף: היידי, היידי, היכן את היידי, היידי, היידי! ילדים, הראיתם

את היידי? היידי עזבה אותי, היידי!!

סוף מערכה

חמונה ג'

ספי - (נכנס על בהונות הרגליים) פסט, פסט! העלמה היידי, העלמה

היידי! לאיפה נעלמה הפצפונת הזאת. (מציץ דרך הדלת). אוף! נדמה לי

למישהו בא! צריך להסתתר. (מסתתר מאחורי הווילון).

טינט: קוקו, מי זה? האם זו העלמה היידי? הוי, נדמה לי ששמעתי

קולות ואין פה איש, קוקו! למה מישהו? הוי, מי זה סגר

את הווילונות, הרי אני כמו יודי פתחתי אותם רק לפני רגע. הגברת

דטה! הגברת דטה!

דטה: מה יי, מי קורא לי כאן?

טינט: הגברת דטה הגברת דטה!

דטה: גני מיד לחלון ופתחי את הווילון, את גומע טינט! (נגבת).

החתול מיילל (מתחבקות) הווילון! (טוב מיילל החתול, צורחת).

דטה: בא הנה, בא הנה (תפס באזנים)

ספי: תעזבו אותי, תעזבו אותי, האזניים!

טינט: גנב קטן שכמותך

היידי: הפטיקי הפטיקי. מה אתן עושות לוי?

טינט: הוא גנב, הוא רוצה לברוח.

הייתי: עזבונה אותו, ספיל הוא לא גנב. דודה דטה, הבאתי אותו הנה.

דטה: את הבאת אותו הנה?

הייתי: כן, רציתי ללם לו קצת כסף. הייתי חייבת לו -10 פרושות. הנה

הכסף לך ספיל, אמרתי לך לקלרה ונתן לי.

דטה: בביל מה הכסף הזה?

קלרה: ספיל אמר לה מורה דרך אל מגדל הזמים בעיר.

דטה: איפה מצאת את הילד המלוכלך הזה, הייתי?

הייתי: בטוק הירקות

דטה: מה עית בטוק הירקות?

הייתי: חיפתי מיטהו גיראה לי את המקום הכי גבוה כדי לאוכל לטפס עליו

כדי לראות את ההרים.

טינט: ילדה מסכנה, היא מתגעגעת הביתה

דטה: תחכי טינט. הייתי, בואי הנה, הסתובבי אלי, מה את בוכה?

כל זמן גאת בבית הזה אסור לך להוריד דמעה, אסור לך לבכות, לא

תגוב לי איך את מרגישה. לא תגוב לי אם את מתגעגעת, בבית הזה

אסור לך להוריד דמעה. הבאתי אותך לעבודה כאן כדי לתמחי את

לבה ל קלרה ולא תעציבי אותה בדמעות. לכן זכרי אסור לך לבכות.

הייתי: כן דודה דטה.

קלרה: מה את עולה הייתי?

הייתי: אני רוצה לטפס אל גדר החלון ולהביט מים החוצה, אולי אני

אוכל לראות את הדרך הביתה.

קלרה: אבל הייתי, את לא יכולה ללכת הביתה.

הייתי: הדודה דטה הבטיחה לי לאוכל לחזור הביתה מתי נארצה.

קלרה: אני לא מבינה איך היא יכלה להבטיח לך דבר כזה? את הובאת הנה

כדי להגאר אתי לחמיד, הייתי.

הייתי: אני לא יכולה קלרה להגאר אתך לתמיד, אני מוכרחה לחזור לסבא,

הוא זקוק לי. גם הסבתא ל פיטר זקוקה לי.

קלרה: אל תטפסי כל כך גבוה, את תפלי.

הייתי: או, אני כל כך רוצה לראות את הגמל. אומרת לילה טוב להרים,

או, אני לא רואה גום דבר. רק קירות ואבנים, רחובות ובניינים?

- זוסמן: קלרה קלרה עלי! כמה נהמד שאת נראית עם לחיים ורודות
(קלרה צוחקת) וגם צוחקת! את יחד עם דטה, מעולם לא ראיתי
את קלרה שלנו כה עליזה ופורחת. מענין מה גרם לשינוי זה?
האט זה באמת בזכות הילדה משיצריה?
- קלרה: אני מרגישה כל כך טוב אבא, שאני מאמינה שאוכל אפילו ללכת
אם רק הייתי מנסה.
- זוסמן: עוד לא היום בחי, עוף לא היום.
- קלרה: ואני רוצה שחדע אבא, שאף פעם לא היה לי כל כך טוב ולא
נהניתי כמו עכשיו מאז שבאה היידי אלי, להיות אתי.
- זוסמן: עכשיו שחזרתי הביתה אני רוצה לראות את החברה הזו מחאימה
בבבילך.
- קלרה: אתה תראה שגם אתה תאהב אותה כמוני, אבא.
- זוסמן: והיכן היא הילדה הנויצרית הזאת?
- דטה: להיכן היא טוב נעלמה. היידי, היידי!
- היידי: קראת לי דודה דטה?
- דטה: כן. לאן זה נעלמת?
- היידי: הלכתי להחליף את בגדי.
- דטה: מדוע לבטח את הבגדים הישנים והמלוכלכים מן הכפר, היידי?
- היידי: מפני שאני חוזרת הביתה.
- דטה: טוב בורחת, מה?
- היידי: אני לא בורחת. אני פשוט חוזרת הביתה, אל הסבא שלי.
- זוסמן: רגע אחד. גטי אלי גברת קטנה, איך קוראים לך, גברת קטנה.
- היידי: אני לא גברת קטנה, קוראים לי היידי.
- זוסמן: אמרי לי היידי, מדוע את רוצה לחזור הביתה, האט, האט אינך
אוהבת את קלרה?
- היידי: אני מחבבת את קלרה, היא טובה אלי.
- זוסמן: אז מדוע, אם כן את רוצה לעזוב אותנו?
- היידי: אני לא יכולה להשאר כאן יותר.
- זוסמן: מדוע? האינך רוצה לספר לי?
- היידי: אני לא יכולה באמת שאני לא יכולה לספר לאף אחד.
- זוסמן: זה מקל עלינו כאשר אנחנו מספרים את הדאגות שלנו למישהו.

הייתי: אני לא יכולה לספר את הדאגות שלי לרום איתו, בגאמת שאני לא יכולה.

זוסמן: את יכולה לספר לאלוהים בזמן. את מתפללת, הריג. ומע את הכל.

הייתי: הייתי מספרת כשהייתי מתפללת ביחד עם אמו. לא פיטר אבל עכשיו נכוחתי כבר איך מתפללים.

זוסמן: לא צריך לדעת איך מתפללים פשוט מספרים לאלוהים הכל במלים שלך.

הייתי: אני יכולה לספר לו את הכל הכל.

זוסמן: ודאי את יכולה

הייתי: ומותר יהיה לי גם לבכות לפניו?

זוסמן: ומדוע לא?

קלרה: אבל להידי אסור לבכות בבית לנו?

זוסמן: ומי אסר על הידי לבכות בבית הזה?

דסה: אני.

זוסמן: את אסרת על הידי לבכות ומדוע?

דסה: מפני.....

זוסמן: איך העזת לעשות דבר כזה. כל ילדה צריכה לבכות לפעמים וביחוד

את עצוב לה או כואב לה דבר מה.

הייתי: הדודה דסה אסרה עלי לבכות בפני קלרה ואפילו בפניך.

דסה: מפני. את סתם בכינית קטנה הבוכה על כל שום

קלרה: זה לא נכון זה לא נכון. דסה איימה על הידי שתמרוט לה את

חתי האזניים על כל דמעה ודמעה.

דסה: אבל אני אומרת לך מר זוסמן...

זוסמן: את. תקי דסה. הידי, מותר לך לבכות מחי. את רוצה וכמה את

רוצה, אפילו ברבע זה.

הייתי: אתה כל כך טוב אלי אדון זוסמן עד שבכלל לא מתחשק לי לבכות

יותר. דוד זוסמן מחי אתה חרטב. יהיה לאלוהים זמן למוע את

התפילה שלי?

זוסמן: אפילו ברבע זה.

- זוידני: והאם אינך חרוב ליג כבר יותר מדי אנשים במילנו ובאיטליה ובכל הויצריה ובכל העולם כולו, אנשים מתפללים אליו ומספרים לו את הדאגות שלהם. כבר בטח לא מספיק לזמנך את כולם.
- זוסמן: הוא זמנך את כולם ולא חרוב כמה מספרים.
- זוידני: אז אולי כדאי לענות זאת עכשיו.
- זוסמן: חעמי מה?
- זוידני: אחפלל אליו, אספר לו את הדאגות שלי.
- זוסמן: עכשיו, בסדר, למה לא?
- זוידני: ואתה לא חרוב אני צריכה להשאיר לבדי בחודר?
- זוסמן: את רוצה מאנחנו נצא. בואו. נשאיר את הילדה לבדה, היא רוצה להתפלל, בואו בואו בואו.
- זוידני: אלוהים היקר, אני מבקשת ממך, חן לי לראות את הסבא שלי ואת פייטר ואת אמו הטובה. חן לי לראות את העיזים ואת הטמט הטקעת, אלוהים עזור לי לחזור הביתה, עזור לי. אולי תוכל לסדר כולם יבואו יחד אחי, הדוד זוסמן, קלרה, דסה, ספי ואפילו טינט הכורית, כולם כולם יבואו אתי אל ההרים שלי.
- זוידני: אלוהים היקר ענה נסע מכאן כולנו מהר הביתה הביתה, אל ההרים. אוי, אני כל כך עיפה, אני רוצה לישון. (נרדמת על הטלחן). (אור נוול - נכנסים כל המתחפים ממני צידי הבמה - כמבראש הסבא וקוראים) - זוידני, זוידני, זוידני.

4

(זאתה צורח בבתמונה א'. היידי, זוסמן, טינט, קלרה נכנסים לבמה).

היידי: הנה הגענו. הנה הגענו.

זוסמן: סוף סוף הגענו.

טינט: כמה מנהדר כאן כמה מנהדר כאן.

היידי: אבל אינני רואה אים, היכן הסבא שלי? סבא אולף סבא אולף!

קלרה: אולי הוא נמצא עם פיטר והעוזים בט בעמק.

היידי: וגם את זוזו העז אינני רואה. זוזו! זוזו!

טינט: אולי כדאי נצלצל בפעמון הזה.

היידי: טוב נצלצל לו בפעמון. רגע, יש לי רעיון. בואו נפתיע את הסבא אולף שלי.

כולם: להפתיע אותו?

היידי: כן להפתיע אותו. אנו כולנו נסתחר מאחורי הבית וכ-הוא יבוא נפתיע אותו. אתה דוד זוסמן הצלצל בפעמון ומיד תחזב גם אתה.

קלרה וטינט: כן, בואו נסתחר בואו נסתחר.

זוסמן: כן. ואני אצלצל בפעמון. (מצלצל. כולם מסתחרים)

אולף: מי זה מצלצל? מי יהוה! (זוסמן מצלצל - רוב) אני בא אני בא!

זוסמן: הסתחרו, הוא בא!

סבא: אני בא אני בא, (נכנס) הלו, מי זה צלצל כאן? מה זה, הרי

אין כאן אים! בחיי זקני הלבן שמעתי צלצול, לכל הגדים

והרוחות, בחיי אין כאן אף אחד. הי, יש כאן מישהו.

טינט: מיאו מיאו!

סבא: מה זה? בחיי זקני הלבן, שמעתי חתול.

טינט: מה! מה!

סבא: בחיי זקני הלבן, גם עז שמעתי.

זוסמן: וגם פרה.

טינט: קוקוריקו!

סבא: וגם חרנגול! מ זה!

היידי: האו האו האו!

סבא: בחיי זקני הלבן, אט לא שמעתי חתול, עז, חרנגולת, וכלב. מה

נעה כאן? האט אני חולם?

ספי: אני הוא החזול !

סבא: מי אתה !

סינט: ואני העז והחרינגרולת.

סבא: מי אתה?

זוטמן: ואני הנרה.

סבא: ומי אתה?

הידי: אני הכלבלב.

סבא: ומי אתה אינני מכיר אתכם, מי אתם כולכם, מי אתה?

הידי: מי אני?

סבא: נו, מי אתה?

הידי: אתה לא זוכר אותי כבר סבא?

סבא: בחיי זקני חלבן אם זאת הפנסונת הקטנה ללי. הידי ללי,

האם אני חולט?

הידי: סבא ללי, סבא טוב ללי ! (כולם גריט: סבא טוב, כמה הוא סבא

טוב... סוף הקטע צוחקים יחדיו).

סבא: ומי הם כל אלו, הידי?

הידי: אלו הם הידיים ללי ממילנו. זוהי סינט, הכונית המחוקה

טיפלה בי, כחבתי לך אודותיה.

סינט: נעים לי מאד, סבא אופל.

סבא: אולף ולא אופל

סינט: כן כן כחחח, אופל ולא אולף

סבא: אולף ולא אופל

סינט: כן כן אופל אופל

כולם: אולף ! אולף ! (צוחקים)

הידי: וזהו ספי החבר ללי. ספי הוא ילד יחום גבר תמיד בטוק, דוד

זוטמן הסכים לקנות לו כרטיס ברכב כדי ניסע אתי ממילנו עד

הנה. ספי יגור אתנו ויעזור אתנו ויעזור לפיטר לטפל בעזים.

ספי: זאת אומרת רק אם אתה מסכים אפילו.

אולף: רק אם אני מסכים אפילו?

הידי: נכון נאחה מסכים, סבא ?

סבא: טוב, אני מסכים אפילו.

הידי: אתה רואה, אמרתי לך, אפילו נכמוך. אמרתי לך סבא יסכים.

- סבא: יסכים אפילו.
- היידן: ועכשיו סבא חכיר את האיג הנפלא ביותר, הדוד זוסמן.
- אולף: נעים לי מאוד מר זוסמן.
- היידן: הדוד זוסמן הוא אביה של קלרה. קלרה, קלרה, היכן היא קלרה.
- טינט: לאן היא נעלמה קלרה! קלרה!
- זוסמן: קלרה קלרה איפה את.
- ספי: הביטו הביטו!
- כולם: קלרה! (קלרה מופיעה כשהיא מנסה ללכת בכוחות עצמה).
- היידן: היא הולכת היא הולכת, בחיי היא הולכת.
- טינט: לא קלרה לא, את תפלי היא תפול אני אומר לכם.
- זוסמן: גקט גקט שיהיה!
- קלרה: אבא!
- זוסמן: מה יגידתי.
- קלרה: אני חושבת שאוכל להגיע עד אליך, אבל אני פוחדת לנסות.
- טינט: לא! לא! היא תיפול אני אומר לכם היא תפול.
- אולף: גקט גקט, זוזו הצדה כלכם, תנו לי לטפל בילדה הזאת.
- היידן: כן, כן תנו לסבא אולף לטפל בקלרה.
- אולף: הכנסו פנימה כולכם והשאירו אותי ואת קלרה לבדנו, נו נו מזהר הכנסו פנימה כלכם.
- טינט: אבל אדון זוסמן אני חושבת...
- אולף: פנימה פנימה אמרתי.
- זוסמן: כן בואו נכנס כולנו פנימה בואו. בואו.
- אולף: (אל טינט המהטסת). ואת!
- טינט: וויהי... (צורחת מפחד)
- אולף: פנימה, מהר (בורחת) ועכשיו הקטיבי אלי ילדה. קוראים לך קלרה, נכון. (קלרה מטיבה בנענוע ראש) ומי אני את יודעת (מנענעת ראשה לחיוב) הרוצה את האראח לך את עדר העיזים לי ואת פיסת הרועה חברה הטובה של היידן. התקרבי הנה מכאן תוכלי לראותם הנה הנה הם גולגים אל העמק אל העמק נו התקרבי התקרבי לכאן ותוכלי לראות אותם. את רוצה לבוא הנה, נכון? רוצה אבל בורחת. אם אתן לך יד ואת תעני עלי, לא תפחדי? הנה היד שלי, אחזי בה.

קלרה: אני לא מגיעה.

אולף: ותקרבי מעט. עזבי את הקיר, עזבי. אני נומר עליך. הנה ידי קחי אותה. רק צעד קטן, ככה ככה, עוד קצת. (לבסוף היא נופלת לזרועותיו.)

כולם יוצאים מן הבית.

פיטר: (צעקות מבחוזן) היידי, היידי ! (נכנס מתנשט אל הבמה) היידי היידי ! שמעתי שחזרת ורצתי על עוד נפלי בי. הנה גם אמא באה.

בריגיטה: (נכנסת) הו, ילדתי הקטנה (מחקה ומנשקת אותה).

המורה: (עוד צעקות) הי, הי, חכו חכו, אני כאן (נכנס)

סבא אולף: הו, הביטו מי הגיע, אדון תפוחי.

המורה: צמוקי !

אולף: אה נכון - פיסטוקי !

המורה: לא פיסטוקי, תפוחי ! אה לא תפוחי, צמוקי !

(צוחקים כולם)

המורה: קטט קטט. סבא אולף, מחכה בחוץ אטה אחת, המחרטת על מעגיה ומבקשת שתשלח לה.

אולף: באמת? ומי זאת?

המורה: דודה דיטה.

אולף: מה? הקטנה הזאת? אינני רוצה שתקרב אל ביחי ! אוף, קטנה כזאת - מיום שקוטקו קטונים, לא קוטקו קטונים כקטניה !

היידי: אנא סבא, שלח לה ! (רצה וקוראת): דודה דיטה, דודה דיטה !

דודה: (נכנסת בביטנות)

סבא: (מפנה את גבו)

היידי: (לוקחת את ידיהם של הסנייט ומסלבת אותם.)

כולם: הייד סבא ! (גדים את סבא טוב) !

סבא טוב כמה הוא סבא טוב
 כי היידי נכדתך חזרה אליך סוף כל סוף
 ילדים אני כולי גמחה
 הוא נהדר הסבא מלך הוא על כל המפחה.

סבא לי
 עטור היה זקן לבן
 סבא לי, אדם חביב היה הוא.
 סבא לי
 צריפו ניצב בראש זרעים
 סבא לי
 הרחק מעין זריט.

כ כ ה

ומדוע לי אמור
 בכחה צחקת
 במעילך חסר כפחור
 את ביתך הככה.

למה פיטר לי אמור
 למה לא גתית
 עוריק לא תגמור
 למה לא עניח

פזמון: למה? ככה!

למה? ככה!
 ככה! ככה! ככה!
 זו מלה פשוטה קצרה
 זה ביטוי טפיל נורא
 ככה ככה ככה!
 זו תגובה בלתי ברורה
 זו אבוי צרה צרורה
 ככה ככה ככה
 כפפסן גדול הוא בני
 לגונו לא נחה
 אם אוחו אגאל אני
 משיב תמיד לי ככה
 ככה ככה ככה (כך)
 ככה ככה ככה!

למה פיטר לי אמור
 למה זאת עניח
 כל חבר תקרא חמור
 כל ילדה הכיית?

למה פיטר לי אמור
 במטבח רק הרט
 מה אחת תמיד תגבור
 כלי זכוכית וחרט

ככה ככה ככה!

פזמון